

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Roberti Tvrneri Viri Doctissimi Professoris In Academia
Ingolstadiensi Orationvm. Volvmen ...**

Turner, Robert

Coloniae Agrippinae, 1625

6. Epistolæ 3. ad Richar. Stanihurstium & 1. ad Episc. Glocestrensem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69519](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69519)

teneri omnia, moueri omnia, nihil à se, ab agente omnia, caduca ab æternis, infera à superis, incerta à certis, secunda à primis pendere. Infinitatem causarum ac motionum communi iam omnium sensu exterminatam è scholis, & explosam extitisse. Esse aliquid primum, vltimum, summum, vniuersale, sempiternum, eius in arbitrio ac nutu, tanquam in gremio parentis, hæere cætera oportere. Hæc agendi vis in cælum cadit. Cælum agit, hæc aguntur: Cælum primum est, hæc vltima, Cælum summum est; hæc infera: Cælum æternum est; hæc caduca: vt vno verbo multa complectar: cælum regnat; hæc reguntur. Sed iu hac tanta controuersia quando tempus volat, & me vocat, quæ cautiones obseruandæque difficultates explicandæ sunt, eas in ipso congressu facilius & minori cum molestia, si opus fuerit, expediemus. In eo si quid futurum est, quod Celsitudini tuæ, vobisque lectissimi atque ornatissimi viri, aut vsui aut voluptati esse possit, peto & quæso à vobis, animo vt aditis, qui corporibus adestis, & istos fortissimos adolescentes, qui contra me prælium inituri sunt, æquiter deinceps & patienter audiat. Dixi.

EDMUNDVS CAMPIANVS
RICARDO STANIHURSTO.

S. D. P.

Commentarios in Porphyrium tuos, singulari iudicio diligentiaque laboratos, legi sanè cupidissime, mirificeque lætatus sum, esse adolescentem in Academia nostra, tali familia, eruditione, probitate, cuius extrema pueritia cum multis laudabili maturitate viris certare possit. Maeste verò, Stanihurste, ista sedulitate & industria, abde te in literas, cursum

sum

sum confice; corruptelarum illecebras execrare, in
 nij nervos intendito, date patriæ, meritissima vir-
 tis præmia consecrare. Tu, qui hac ætate, tot Philo-
 sophorum Dialecticorumque pyxides expilaris, con-
 nem libidinem, petulantiam, socordiam fregeris, in
 pulcherrimo difficillimoque conatu tam obstina-
 perstiteris, quantas mihi videbere tum, cum veram
 que Philosophiam, post aliquot, annos profiteberis
 cum Latinas & Græcas literas affluenter imbiberis
 cum omnes bonas artes exhauseris, cum ingenium
 iudicio, iudicium sapientiæ, sapientiam annorum
 cessione corroboraris. Videbr mihi videre diem
 lum, quo te omnium in ore sermonibusque voluta-
 tem præclara tua laus editissimo loco, tanquam
 Theatro virtutis reponet, pergas modò constanter
 cere quod facis, nec à teipso degeneres, aut excellentem
 istam mentis aciem turpiter hebescere patiaris. Quo-
 ne fiat, non quasi addubitem, sed quia talium ex-
 mationi, qualis tu es, valde velle atque optare del-
 magnopere hortor: Simulque operis editionem
 matures quò Respublica literaria celerius iuuetur.
 certè habebis & tuarum cupiditate laudum, quarum
 adhuc quidem spem expectationemque sustines, in-
 rabiliter incensum, & earum, quibus te hoc tempore
 stipatum video, buccinatorem. Vale, ex ædibus D.
 Ioannis præcursoris. Calendis Decembris. 1570.

Idem ad eundem.

Siue laboratam video, Stanihurste, Catenam,
 Siue Catenati grande laboris opus,
 Felices artes tanto dicentur alumno,
 Tuque potens tanto munere diues eris.

EDMUNDI

EDMUNDVS CAMPIANVS
IACOBO STANIHVRSO.

S. P. D.

M Agnum capio fructum (vir ornatissime) & amoris & iudicij tui; amoris, quod hoc tali in tempore tam tibi curæ sum, quàm si de capite tuo (sicuti Mineruam ferunt ex loue) natus essem: iudicij vero, quod me propemodum eiectum domo focisque patrijs non solum hospitio, sed etiam complexu tuo dignum reputaueris. Nam cum hærere in gratia cuiusuis per se multum valet, tum ab eo vno diligi, quem doctrinæ, sapientiæ, pietatis nomine omnes boni diligunt, id mihi iure lætandum, planeque palmarium statuo. Itaque beneuolos istos imperitæ plebeculæ rumusculos tanti facio, quanti fumulos veræ gloriæ, Probari autem & curari me abs te probatissimo atque optimo viro, sic mihi censeo triumphandum, vt Hector ille Næuianus ab excellenti principe, aut à Catone laudatus Cicero. Ne me putes hæc auribus tuis dare. Nihil seleo minus, Sed hæc cum recolligo, illum intueor; qui te in istam mentem dedit; tibi gratulor, qui hæc vestigia confectere; mihi gaudeo, qui peregrè profectus, in tuam amicitiam, vel potius clientulam inciderim. Cuius enim liberalitatis & insitæ bonitatis fuit, me ignotum & exterum in tuis ædibus tot menses lautissimè tenuisse, valetudini meæ non secus ac tuo filio Ricardo (quem habes meritò charissimum) prouidisse, omnibus locorum, temporum, & hominum (vsus quando venerat) amœnitatibus expleuisse, bibliothecam de tuo suppeditasse, studio & otio meo tam insigniter cauisse, vt extra muum Oxonij domicilium, ne viuam, si me vnquam

vnquam suauius in musas abdidit. Hæc iam tanta sunt
 tamque accumulata, nihil vt accedere posse videretur.
 Accessit tamen. Quid? simul ac leuissimam tempe-
 stis auram sciui persentiscere, quæ flaret immanis, in
 Dublinij diutius hæreticorum in oculis restitissimam,
 hoc mihi perfugium apud intimos tuos in secre-
 rusculo patere voluisti. De eo sic tibi gratias ago,
 qui hætenus tot commoditatum mearum ratione
 tibi debuerim, nunc vero etiam salutem & spiritum
 acceptum feram. Spiritum rectè dico. Nam qui cum
 Tyrannis conflictantur eiusmodi, ij plerumque
 horribiles detrusi cameras, foedissimos vapores ha-
 riunt, atque respirare salubriter non sinuntur. Non
 autem tuo beneficio & tuorum viam (si Christus au-
 nuer) ab ista periclitatione solutior, & sanè (quantum
 auguror) ad meum sensum perbeatè. Primum Barnabæ
 uallus vester, ornatissimus vir, omnia prolixè pro-
 tit. Literas tuas cum legisset, dolenter ferre tempus
 iniuriam, de aduentu verò meo sic exilire gauisus
 quasi qui beneficium à nobis accepisset. Con-
 uocatus ad urbem vxori me commendat suæ. Ea
 habuit perbenignè: foemina certè religiosissima
 modestissima. Interiori cubiculo conclusus sum
 portuno loco. Ibi cum libris in gratiam redij. His
 mitibus, tanquam in cellula, delitescō. Quod super
 est, te rogo, vt quem tot tuis meritis emisti, eum tuo
 bi iure totum possideas & vindices. Ego sim plane
 perditus, & inhumanus, si egregiam tuam mihi tam
 perspectam in me pietatem & fidem ex animo de-
 cepe effluere aut elabi patiar. Vale. Turuio 13. Cal.
 April. 1571. Ad Ricardum ipse do literas. Ceterum
 multam ex me salutem. Gualtero nominatim & Anna
 coniugi, quæ si (quod spero) conualuit, saluus adole-
 cens est, dignus quidem te parente. Itidem Margareta
 filia, Barnabæ, item Patritio, cui quàm sum obstrictus
 post audio quàm illum videre contigit, Hermanno &

Decano bonis senibus, Riano nepoti de sorore; tuo.
Cum nos inuises proxime da (obsecro) negotium famulibus, ut vnâ D. Bernardum aduehant. Iterum atque iterum vale.

EDMUNDVS CAMPIANVS

RICARDO STANIHVRSTO.

S.P. D.

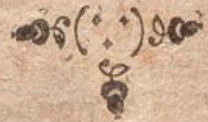
DE tuis innumerabilibus in me officijs nullum (Stanihurste) nec finem nec modum facio cogitandi. Illud acerbum est, quod quam habere gratiam & possum, & volo, eam referre volens non possum. Alterum persoluit animus, alterum facultas negat. Sed remunerandi vires nec ingenium tuum, nec tua fortuna desiderat. Quare mea me voluntatis & mentis conscientia sustentat, eam tibi trado ac dedico. Cætera reuixero. Interim si quid istæ veteris Campiani sepultæ reliquæ sapiunt, tibi sapiunt, tibi seruiunt. Valde te amo fratremque tuum Gualterum, de ista sollicitudine, quam nuper sumpsistis, meâ gratiâ, singularem. Tu noctu vigilas, ille verò etiam auulsus ab vxore. Extra iocum vobis magnopere debeo. Argumenti præterea nihil quod scribam habeo nisi ridere vis, si est otium, & si libet. Dic. Taces. Igitur attende. Postridie quàm huc concessi accingor ad studia; irrupit in cubiculum de improviso anus quædam paupercula, nescio quid concinnatura. Vbi me videt ad lauam, prorsus ignara cuius essem, spectrum credidit. Capillus misella obrignit, destituit color, ore stupet, soluuntur fauces. Quæro, quid venisset; Ibi tum examinata

meta

210 EDMUNDI CAMPANI EPISTOLAE
metu paululum abfuit, quin collaberetur. Nil
lum verbum proloqui, proripere se foras que-
rere potest, non prius quiescere, quam heram
nuisset, esse qui scriberet in summo conclave
cum, umbram sibi videri. Hæc narratur in
na. Mulierculam accersunt: falsa timorem est,
nes risu emori, ego in viuis compertus sum.

Vale. Turuio. 13. Calen. April.

1571.

EDMUNDI